

Arrest

**nr. 151 777 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 20 maart 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2012 ontving verzoekster een D-visum als echtgenote van de heer R.L., met Nederlandse nationaliteit en woonachtig in België.

Op 24 januari 2013 meldde verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur van Neerpelt om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

De heer R.L. verklaarde aan de lokale politie het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Op 21 augustus 2013 werd hij hierover verhoord door de lokale politie te Neerpelt.

Op 8 augustus 2013 richtte de gemachtigde via de burgemeester van Neerpelt twee brieven aan verzoekster die haar op 29 oktober 2013 werden betekend. In deze brieven werd verzoekster gevraagd om in het kader van een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, alinea 3, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) alle documenten die nuttig konden zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats, en dit binnen de 30 dagen na betekening.

Op 16 augustus 2013 verliet verzoekster de echtelijke woning.

Verzoekster legde ingevolge de brieven van de gemachtigde van 8 augustus 2013 een aantal stukken neer bij de gemeente Neerpelt, die op 21 november 2013 aan de gemachtigde werden overgemaakt.

Op 12 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E.H., H. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater} van de wet van 15.12.1980

§1, 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het schrijven dd. 06.11.2013 van de procureur des Konings van Hasselt blijkt het volgende:

E.H.H. bekwam op 19.12.2012 een visum en kwam toe op 22.01.2013 op basis van haar huwelijk naar Marokko met L.R., een man van Marokkaanse afkomst met Nederlandse nationaliteit, die in België woont.

Volgens de man was het mevrouw E.H. enkel te doen om verblijfsrecht in België, vermits de relatie volgens hem steeds verslechterde sedert haar aankomst in België.

In augustus 2013 heeft zij, na een wederzijds handgemeen en tussenkomst van de politie, de echtelijke woning verlaten. Sedertdien verblijft zij in een vluchthuis.

Het OCMW meldde in juli 2013 echter reeds aan de politie dat mevrouw zich op 15.07.2013 aanbod bij het OCMW, stellende dat ze haar relatie met haar echtgenoot beëindigd had, bij een Marokkaanse vriendin verbleef en waarbij zij (op triomfantelijke wijze, volgens het OCMW) kwam informeren naar haar sociale rechten nu zij lang genoeg in België verblijft en haar F-kaart heeft.

L. wil een echtscheiding, doch E.H. weigert dit. Zij stelt bij het verhoor door de politie dat ze van haar ouders moet volhouden en niet mag scheiden. Ze stelt, ondanks de relatiebreuk, in België te willen blijven. Het OCMW helpt haar, zo verklaart zij.

Uit het proces verbaal HA 55.L3.3317-13 waaruit blijkt dat er na amper 7 maanden van samenwonen of samenleven als koppel geen sprake meer is.

Onze diensten vroegen bewijzen van socio-economische integratie op. Hieruit blijkt dat betrokkene pas startte met haar integratie na de breuk met haar man. Ze schreef zich pas in bij de VDAB op 08.11.2013 en op 06.09.2013 bij het PCVO voor het volgen van de verplichte cursussen Nederlands.

De verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie heeft betrokkene reeds gevolgd, daar dit een verplichtte cursus is, kan dit niet aanzien worden als een bewijs van integratie. Betrokkene heeft geen kinderen en is nog jong genoeg (24 jaar) om een nieuw leven op te starten in haar land van herkomst.

Andere bewijzen van de integratie werden niet voorgelegd. (“Het komt betrokkene evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure, die hij instelt en

indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren". Cfr. RvV 19 september 2014, nr. 129.755).

Artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980: *legaal verblijf in België verstreken.*"

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2 Artikel 39/72 *iuncto* artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42*quater* en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), van de rechten van de verdediging en van het hoorrecht en het beginsel "*audi alteram partem*" als algemene rechtsbeginselen, van het hoorrecht als algemeen Unierechtelijk rechtsbeginsel, van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna verkort het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Zij licht dit middel toe als volgt:

« La violation des articles 40bis, 40ter, 42quater et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

· La violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

· La violation de l'article 22 de la Constitution ;

· La violation des articles 2 et 3 la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment ;

· la violation du principe de motivation matérielle des actes administratifs, du principe de sécurité juridique, du principe de proportionnalité, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;

· La violation des articles 41, 47, 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

· La violation du principe général de l'Union européenne des droits de la défense ;

· La violation du principe général de droit du respect des droits de la défense et du contradictoire, du principe général de droit « audi alteram partem » ;

· La violation de l'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE) ;

EN CE QUE la partie adverse a retiré le titre de séjour de la requérante sans l'inviter au préalable à s'en défendre ;

Qu'elle conclut sa décision en déclarant que :

« Andere bewijzen van de integratie werden niet voorgelegd. ("het komt betrokkene evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure, die hij instelt en

indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren”. Cfr. RvV 19 septembre 2014, nr. 129.755);

ALORS QU’il existe un principe général de droit « qui impose à l’administration qui s’apprête à prendre une mesure défavorable, d’offrir à l’administré l’occasion d’être entendu, dans des conditions telles qu’il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts »1 ;

Qu’il s’agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s’impose aux administrations telles que l’Office des étrangers ;

Que le Conseil d’Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que « Le droit à être entendu, avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l’administration compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »2 ;

Que ce principe général de droit s’applique au cas d’espèce dans la mesure où l’annexe 21 délivrée à la requérante est une mesure défavorable;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l’Union Européenne par le biais de des articles 41, 47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne et du principe général de l’Union européenne des droits de la défense ;

Que la Cour de Justice de l’Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l’Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l’occurrence, s’agissant plus particulièrement du droit d’être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden- IndustrieMichelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd’hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l’article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d’être entendue avant qu’une mesure individuelle qui l’affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d’accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l’obligation pour l’administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu’il résulte de son libellé même, cette disposition est d’application générale 85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l’importance du droit d’être entendu et sa portée très large dans l’ordre juridique de l’Union, en considérant que ce droit doit s’appliquer à toute procédure susceptible d’aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s’impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d’être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People’s Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat dans un deuxième arrêt du 19 février 2015 précise également que « Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida point 34) » Que la partie adverse a pris sa décision sur pied de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 qui constitue en droit belge de dispositions de la directive 2004/38 ;

Que la partie adverse met ainsi en oeuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend décision de retrait de séjour avec ordre de quitter le territoire tel que la décision attaquée, doit tenir compte «de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine » conformément à l'article 42quater, §1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cet article prévoit également, en son paragraphe 4 que :

« § 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4° [le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous ou annulé, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune;], n'est pas applicable :(...) 4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, lorsque le membre de famille démontre avoir été victime de violences dans la famille ainsi que de faits de violences visés aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal, dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°;

et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non-salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions. »

Que comme l'a déclaré le Conseil d'Etat :

« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. »⁴

Qu'en l'espèce, si la requérante avait pu être entendue, elle aurait pu se prévaloir d'un très grand nombre d'éléments ;

Qu'elle a été la victime de violences conjugales de la part de son époux;

Que c'est pour cette raison qu'elle a fui le domicile conjugal et non pas parce qu'il s'agirait d'un mariage de complaisance ;

Que Monsieur L. cherche manifestement à faire payer à son époux son départ du domicile conjugal mais également le fait qu'il ait été condamné à une pension alimentaire ;

Qu'elle aurait ainsi pu soumettre à l'appréciation de la partie adverse les différents pv des plaintes qu'elle a déposés à la police, les certificats médicaux établissant les coups et la preuve qu'elle a été hébergée dans un refuge pour femmes battues ;

Qu'elle aurait pu également soumettre à l'appréciation de la partie adverse ses fiches de paie qui démontre qu'elle n'est pas une charge pour la communauté ;

En telle sorte que l'acte attaqué doit être annulé. »

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 40bis, 40ter, 42quater en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van de materiële motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen en rechtsbeginselen schenden. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het enig middel wordt derhalve louter onderzocht met betrekking tot de beweerdde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht.

Verzoekster meent dat de gemachtigde het hoorrecht heeft geschonden door haar verblijfsrecht te beëindigen zonder haar voorafgaand daaraan uit te nodigen om zich te verdedigen. Meer bepaald acht verzoekster het hoorrecht geschonden, zowel als algemeen rechtsbeginsel naar Belgisch recht en naar Unierecht, en zoals neergelegd in de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest. Verzoekster wijst op twee arresten van de Raad van State en meent dat zij, indien zij gehoord was, zich op een zeer groot aantal elementen had kunnen beroepen. Zo wijst zij erop dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld vanwege haar echtgenoot, en dat zij om die reden hun gezamenlijke woning verlaten heeft en niet omdat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. Verder wijst zij erop dat haar echtgenoot haar wil doen boeten omdat zij de echtelijke woning verlaten heeft en omdat hij veroordeeld is tot het betalen van alimentatiegeld. Zij beweert dat zij ook de verschillende processen-verbaal van de klachten die zij bij de politie heeft ingediend, had kunnen voorleggen aan de gemachtigde, evenals de medische attesten die getuigen van de slagen, het bewijs dat zij in een vluchthuis onderdak had gevonden, en haar loonstroken waaruit blijkt dat zij geen belasting vormt voor de gemeenschap.

Zoals verzoekster aangeeft, ligt het hoorrecht verval in het algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*” en impliceert het hoorrecht dat het bestuur tegen niemand een maatregel kan treffen die van aard is om zijn belangen nadelig te beïnvloeden, zonder dat hem vooraf en in de loop van de administratieve procedure de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken (RvS 19 februari 2015, nr. 230.256).

Deze lezing van het hoorrecht stoelt op het recht van de unie, waar eveneens wordt gesteld dat het hoorrecht als Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, het recht van eenieder om te worden gehoord inhoudt voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord zoals ingevuld door het Hof van Justitie waarborgt inderdaad dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Nu de bestreden beslissing beoogt een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster en haar het bevel oplegt om het grondgebied te verlaten, kan de Raad aannemen dat deze beslissing een maatregel vormt die van aard is om haar belangen nadelig te beïnvloeden.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67).

Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de

effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt een einde gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster correct aanvoert, vormt deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van de artikelen 7, 13 en 14 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Door het nemen van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in het beginsel "*audi alteram partem*" en als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Meer bepaald kan luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas leiden tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Eveneens blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat van de betrokkene een coöperatieve houding mag worden verwacht (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Dit laatste kan *in casu* niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 8 augustus 2013 aan de burgemeester van Neerpelt twee brieven heeft overgemaakt met de vraag deze aan verzoekster te betekenen, hetgeen op 29 oktober 2013 gebeurde. In de eerste brief werd duidelijk gesteld dat verzoeksters dossier werd onderzocht in het kader van een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, en dat zij werd verzocht binnen de dertig dagen na de betekening van de brief alle documenten die voor haar dossier nuttig kunnen zijn over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats. Daarbij werd in de brief uitdrukkelijk gewezen op artikel 42^{quater}, § 1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de tweede brief van 8 augustus 2013 gericht aan verzoekster werd artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk geciteerd, dat luidt als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In deze tweede brief werd verzoekster verzocht, indien zij van mening was aan één van deze uitzonderingssituaties te voldoen, daarvan binnen de dertig dagen alle bewijzen voor te leggen die zij nuttig achtte voor haar dossier.

Verzoekster werd dus wel degelijk uitgenodigd om vooraleer de bestreden beslissing werd genomen haar standpunt te doen kennen, en kreeg zo de gelegenheid nuttig voor haar belangen op te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ook inging op deze uitnodiging en volgende stukken voorlegde: een verzoekschrift inzake dringende en voorlopige maatregelen overeenkomstig de artikelen 221 - 223 van het Burgerlijk Wetboek, een proces-verbaal van verhoor door de lokale politie in verband met slagen en verwondingen door haar echtgenoot op 16 augustus 2013 waarvan verzoekster beweert het slachtoffer te zijn, een verklaring dat verzoekster in een vluchthuis werd opgenomen, een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse les in het schooljaar 2013-2014 en een getuigschrift van maatschappelijke oriëntatie.

Deze stukken die verzoekster heeft neergelegd, werden ook meegenomen in de beoordeling door de gemachtigde en betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom zij de elementen waarvan zij thans in het verzoekschrift beweert dat zij ze had kunnen aanhalen indien zij naar eigen zeggen wel gehoord was geweest, en waarvan zij stukken bij het verzoekschrift heeft gevoegd, niet kon voorleggen wanneer zij daartoe werd uitgenodigd door de gemachtigde in de voormelde brieven van 8 augustus 2013. De Raad stipt aan dat verzoekster in deze brieven ook uitdrukkelijk werd verzocht alle nuttige stukken over te maken indien zij meende zich te kunnen beroepen op een van de uitzonderingen voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet, waaronder ook de situatie van intra-familiaal geweld.

Bovendien wijst de Raad erop dat er zich aangaande de elementen die verzoekster thans aanhaalt (in het bijzonder met betrekking tot het intra-familiaal geweld), reeds stukken in het administratief dossier bevonden, waaronder verzoeksters verklaringen bij de politie in het kader van de beweerde slagen en verwondingen en in het kader van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Wat de arbeidscontracten voor haar interim-werkstelling gedurende een aantal dagen in november en december 2014 en in januari 2015 betreft die verzoekster thans bij het verzoekschrift heeft gevoegd, wijst de Raad erop dat het verzoekster ook vrij stond om later, voordat de bestreden beslissing werd genomen, deze nieuwe stukken die zij relevant achtte aan haar dossier toe te voegen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster dit heeft nagelaten.

De Raad wijst er verder nog op dat de Raad van State in de arresten waarnaar verzoekster verwijst, heeft gesteld dat de hoorplicht de gemachtigde de verplichting oplegt betrokkene uit te nodigen om gehoord te worden aangaande de redenen die zich ertegen zouden verzetten dat het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd zou worden. Anders dan in de zaken die aanleiding gaven tot de aangehaalde arresten van de Raad van State, werd verzoekster *in casu* de kans geboden deze redenen uiteen te zetten door middel van de voormelde brieven van 8 augustus 2013. De Raad wijst er in dat opzicht op dat het hoorrecht niet inhoudt dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord. Het volstaat dat verzoekster de kans heeft gekregen om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen, hetgeen *in casu* gebeurde.

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoekster wel degelijk werd uitgenodigd om vooraleer de bestreden beslissing werd genomen haar standpunt te geven en zo de gelegenheid kreeg nuttig voor haar belangen op te komen. Een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als algemeen beginsel van het Unierecht of zoals neergelegd in de artikelen 41, 74 en 48 van het Handvest wordt niet aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES